

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa K. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko E. Spółce Akcyjnej w G.

o ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 11 grudnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego [...]

z dnia 25 lutego 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza na rzecz pozwanej od powódki kwotę 3600,- (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku

powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepubl.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Zarówno treść przedstawionych zagadnień prawnych, jak i argumentacja skarżącej powołana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie prowadzi do stwierdzenia, że wystąpiła przesłanka, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sformułowane zagadnienie prawne powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i zawierać szeregu szczegółowych założeń determinujących odpowiedź, jak i nie może służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia, a do takiego rezultatu zmierza wniosek w tym zakresie. Założenia poczynione przez skarżącą abstrahują od motywów Sądu drugiej instancji, który wskazał ma ustalenie woli stron na podstawie art. 65 § 1 i 2 k.c. poprzez dokonanie analizy tekstu wykładanych przepisów umów zarówno pod kątem ich literalnego brzmienia i znaczenia w kontekście pozostałych składników tekstu, jak i związku pomiędzy umowami, ich celu wynikającego również z preambuł umów oraz okoliczności zawarcia, przy uwzględnieniu przyjętej w judykaturze zasady

tłumaczenia wątpliwości na niekorzyść strony, która umowę zrehabilitowała. Nie zostało też wykazane, by kwestia reguł wykładni oświadczenia woli była zagadnieniem prawnym cechującym się nowością, dotychczas nie wyjaśnionym w orzecznictwie i budzącym poważne wątpliwości - zatem wątpliwości kwalifikowane a nie zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy. Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał się co do zagadnienia zasad wykładni oświadczenia woli w formie pisemnej - poza orzeczeniami przytoczonymi przez skarżącą w wyroku w przykładowo jedynie wymienionych wyrokach z dnia 23 stycznia 2008 r., V CSK 474/07, z dnia 15 października 2010 r., V CSK 36/10 lub z dnia 9 lutego 2012 r., III CSK 179/11 (nie publ.).

Odnosząc się do przesłanki potrzeby wykładni art. 89 k.c. uzasadnionej potrzebą wypowiedzi Sądu Najwyższego, czy warunek potestatywny jest warunkiem w rozumieniu tego przepisu wskazać trzeba, że zakres pojęcia „warunek potestatywny” obejmuje wiele, znacząco odmiennych stanów faktycznych i prawnych i odpowiedź na tak szeroko zakreśloną potrzebę wykładni nie jest możliwa oraz znacząco przekracza granice rozpoznania w niniejszej sprawie. Skarżący w uzasadnieniu wniosku przytoczył jedynie sygnatury spraw wskazując na rozbieżność orzecznictwa ale nie wskazał w ogóle na czym polega rozbieżność poglądów w tych orzeczeniach wyrażonych ani na znaczenie jakie wykładnia tego pojęcia może mieć dla rozstrzygnięcia w tej sprawie. Pominął również, że Sąd Najwyższy w postanowieniu składu siedmiu sędziów z dnia 22 marca 2013 r., III CZP 85/12 (OSNC z 2013 r., nr 11, poz. 132) wyraził pogląd, że dopuszczalne jest - co do zasady - dokonanie czynności prawnej zawierającej zastrzeżenie, że jej skutek zależy od skorzystania z uprawnienia lub woli wykonującego zobowiązanie. Przesłanka oczywistej zasadności skargi nie spełnia wymogu wskazania na niewątpliwą, widoczną na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa chociażby już z tego względu, że wskazanie na istnienie zagadnień prawnych i potrzebę wykładni temu zaprzecza. Kwalifikowane

naruszenie przepisów prawa materialnego lub procesowego powinno wynikać w treści skargi a skarżący powinien również wykazać czy i jaki wpływ miało na rozstrzygnięcie, zwłaszcza w razie naruszenia przepisów postępowania, zaś skrótowe uzasadnienie zarzucanych uchybień temu nie sprostало.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania kasacyjnego orzekając na podstawie art. 98 § 1, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 7 i § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 491 ze zm.).